

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 maja 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 24 stycznia 2014 roku odmówił J. N. umorzenia należności z tytułu składek

a) **ubezpieczenia społeczne** - za okres marzec 2006 roku - luty 2007 roku, lipiec - wrzesień 2007 roku i grudzień 2007 roku w łącznej kwocie **11.360,02 zł**, w tym z tytułu:

- składek - 6.172,02 zł;

- odsetek - 5.188,00 zł;

b) **ubezpieczenie zdrowotne** - za okres czerwiec 2006 roku - luty 2007 roku, lipiec - wrzesień 2007 roku i grudzień 2007 roku w łącznej kwocie **4.218,16 zł**, w tym z tytułu:

- składek- 2.290,16 zł,

- odsetek- 1.928,00 zł,

c) **Fundusz Pracy** - za okres lipiec 2006 roku - luty 2007 roku, lipiec - wrzesień 2007 roku i grudzień 2007 roku w łącznej kwocie **809,21 zł**, w tym z tytułu:

- składek- 441,21 zł;

- odsetek- 368,00 zł.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony w dniu 24 stycznia 2014 roku wystąpił z wnioskiem o umorzenie należności z tytułu składek na podstawie ustawy z dnia 09 listopada 2012 roku o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U z 2012 r. poz. 1551). Decyzją z dnia 24 lutego 2014 roku określono warunki umorzenia, którym była spłata należności niepodlegających umorzeniu w terminie 12 miesięcy od uprawomocnienia się decyzji wraz z naliczonymi odsetkami. Decyzja uprawomocniła się w dniu 29 marca 2014 roku. W związku z tym, że należności niepodlegające umorzeniu zostały rozłożone na raty, zgodnie z umową ratalną z dnia 12 marca 2014 roku, termin na spłatę należności niepodlegających umorzeniu został przedłużony do terminu ostatniej raty, tj. 22 lutego 2016 roku - w przypadku wywiązania się z warunków umowy. Jednak umowa ratalna uległa rozwiązaniu w dniu 11 czerwca 2015 roku, a należności niepodlegające umorzeniu nie zostały uregulowane w wyznaczonym terminie, tj. do 29 marca 2015 roku.

/decyzja z dnia 6 maja 2016 roku k. 18 akt ZUS/

W odwołaniu od powyższej decyzji, złożonym dnia 17 czerwca 2016 roku wnioskodawca J. N. działający przez swojego pełnomocnika zaskarżył powyższą decyzję w całości i wniósł o jej uchylenie.

W uzasadnieniu odwołania skarżący wskazał, że wnioskodawca wywiązał się z dokonania wszystkich opłat niepodlegających umorzeniu składek. Nadto skoro umowa ratalna uległa rozwiązaniu po 29 marca 2015 roku i do tego dnia była wykonywana i obowiązywała, brak było możliwości po tej dacie dokonania spłaty należności w całości przed tą datą. Skarżący podnosi, że rozwiązanie umowy nastąpiło z naruszeniem prawa.

/odwołanie k. 2/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie.

/odpowiedź na odwołanie k. 5/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. N. prowadzi działalność gospodarczą od dnia 20 grudnia 2005 roku, przy czym w okresie od marca do czerwca 2007 roku, od października do listopada 2007 roku i od stycznia 2008 roku do marca 2011 roku miał przerwę w jej prowadzeniu.

/bezsporne/

Wnioskiem z dnia 24 stycznia 2014 roku, na podstawie ustawy z dnia 9 listopada 2012 roku o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz.U. z 2012 r., poz. 1551), J. N. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z prośbą o umorzenie całości nieopłaconych należności składkowych na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe, na ubezpieczenie zdrowotne oraz na Fundusz Pracy za okres objęty ustawą, do opłacania których zobowiązany był z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności.

/wniosek z dnia 24 stycznia 2014 roku k. 1 akt ZUS/

Decyzją z dnia 24 lutego 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych określił, iż według stanu na dzień złożenia wniosku tj. na dzień 24 stycznia 2014 roku umorzeniu podlegają należności J. N. z tytułu składek:

a) **ubezpieczenia społeczne** - za okres marzec 2006 roku - luty 2007 roku, lipiec - wrzesień 2007 roku i grudzień 2007 roku w łącznej kwocie **11.360,02 zł**, w tym z tytułu:

- składek - 6.172,02 zł;

- odsetek - 5.188,00 zł;

b) **ubezpieczenie zdrowotne** - za okres czerwiec 2006 roku - luty 2007 roku, lipiec - wrzesień 2007 roku i grudzień 2007 roku w łącznej kwocie **4.218,16 zł**, w tym z tytułu:

- składek- 2.290,16 zł,

- odsetek- 1.928,00 zł,

c) **Fundusz Pracy** - za okres lipiec 2006 roku - luty 2007 roku, lipiec - wrzesień 2007 roku i grudzień 2007 roku w łącznej kwocie **809,21 zł**, w tym z tytułu:

- składek- 441,21 zł;

- odsetek- 368,00 zł.

Ponadto organ rentowy podkreślił, że warunkiem umorzenia w/w należności jest spłata należności niepodlegających umorzeniu. Wskazano, że należności z tytułu składek za okres od dnia 1 stycznia 1999 roku nieobjęte postępowaniem o umorzenie należy uregulować w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się przedmiotowej decyzji wraz z odsetkami naliczonymi do dnia wpłaty włącznie.

/decyzja z dnia 24 lutego 2014 roku k. 3 akt ZUS/

Decyzja z dnia 24 lutego 2014 roku została doręczona skarżącemu wraz z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie wniesienia odwołania w dniu 28 lutego 2014 roku.

/decyzja z dnia 24 lutego 2014 roku k. 3 akt ZUS, potwierdzenie odbioru k. 4 akt ZUS/

Wnioskodawca nie odwołał się do Sądu od decyzji z dnia 24 lutego 2014 roku określającej warunki umorzenia należności, decyzja uprawomocniła się w dniu 29 marca 2014 roku.

/bezsporne/

W dniu 12 marca 2014 roku została zawarta umowa nr (...) o rozłożeniu na raty należności z tytułu składek między Zakładem Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. reprezentowanym przez zastępcę dyrektora E. K. a wnioskodawcą J. N.. Strony ustaliły harmonogram spłat tj. ubezpieczenia społeczne 24 raty - ostatnia przypadała na dzień 22 lutego 2016 roku, ubezpieczenie zdrowotne 22 raty - ostatnia raty przypadała na dzień 21 grudnia 2015 roku oraz fundusz Pracy jedna rata płatna do 20 marca 2014 roku. Ponadto z § 7 ust. 1 pkt 3 wynika, że niniejsza umowa ulega rozwiązaniu między innymi w przypadku, gdy dłużnik nie wywiązał się z obowiązku opłacania składek bieżących, których termin płatności przypadał w dniu bądź po dniu zawarcia umowy, przez okres dłuższy niż 14 dni od dnia ich wymagalności, i gdy różnica składek wynikająca z tego tytułu przekracza kwotę odpowiadającą wysokości kosztów upomnienia. Z kolei z § 7 ust 2 wynika, że sytuacji wystąpienia okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt. 1-5 rozwiązanie umowy następuje z dniem następującym po dniu, w którym nastąpiła jedna z wymienionych przesłanek.

/umowa z dnia 12 marca 2014 roku k. 8 -11 akt ZUS/

W dniu 21 kwietnia 2014 roku doręczono wnioskodawcy pismo z dnia 19 kwietnia 2014 roku zawiadamiające, iż przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie przysługuje wnioskodawcy prawo wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszenia żądań. W piśmie wskazano też oddział, w którym takie informacje może uzyskać oraz nr telefonu.

/pismo ZUS z dnia 19 kwietnia 2014 roku k.12 oraz 6 akt ZUS, potwierdzenie odbioru k. 13 akt ZUS/

Ubezpieczony po wydaniu decyzji z dnia 24 lutego 2014 roku nie wypowiedział się co do zebranych dowodów i materiałów oraz nie zgłosił żadnych żądań.

/bezsporne/

J. N. według stanu na dzień 29 marca 2015 roku nie opłacił należności niepodlegających umorzeniu, jak i bieżących składek.

/bezsporne, pismo organu rentowego z dnia 25 kwietnia 2017 roku k. 175/

Umowa ratalna uległa rozwiązaniu w dniu 11 czerwca 2015 roku, ponieważ na tę datę niepodlegające umorzeniu składki nie były zapłacone. Na dzień wydania zaskarżonej decyzji odmawiającej umorzenia tj. 22 lutego 2016 roku niepodlegające umorzeniu składki zostały uregulowane.

/bezsporne; pismo pełnomocnika wnioskodawcy z dnia 24 marca 2017 roku k. 171 - 173/

Zaskarżoną decyzją z dnia 6 maja 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 24 stycznia 2014 roku, odmówił J. N. umorzenia należności z tytułu składek.

/decyzja z dnia 6 maja 2016 roku k.18 akt ZUS/

Wnioskodawca posiada bieżące zadłużenie:

- na FUS za okresy lipiec 2015 roku - styczeń 2016 roku oraz maj - sierpień 2016 roku w kwocie 3.715,82 zł + odsetki;
- na FUZ za okres styczeń - grudzień 2015 roku w kwocie 101,82 zł,
- na (...) za okres styczeń - grudzień 2015 roku w kwocie 35,22 zł, na które wystąpił z wnioskiem o rozłożenie należności na raty w dniu 8 września 2016 roku z tytułu składek nie podlegających umorzeniu na podstawie ustawy z dnia

9 listopada 2012 roku o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U. z 2012 r., poz. 1551). Dnia 14 października 2016 roku wyrażono zgodę na rozłożenie na raty należności z tytułu składek, pod warunkiem uregulowania składki bieżącej za miesiąc sierpień 2016 roku w terminie 7 dni od daty poinformowania o wyrażeniu zgody na udzielenie ulgi oraz terminowego opłacania składek bieżących. Na dzień 4 listopada 2016 roku składki bieżące zostały uregulowane. W związku z powyższym obecnie będzie możliwe sporządzenie umowy ratalnej.

/bezsporne; pismo organu rentowego z dnia 8 listopada 2016 roku k. 22/

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, a mianowicie o powołane wyżej dokumenty znajdujące się w aktach sprawy oraz w załączonych aktach organu rentowego. Przedmiotowe dokumenty nie były kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron i pozwalają, zdaniem Sądu Okręgowego, na wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie i jako takie podlega oddaleniu.

W dniu 15 stycznia 2013 roku weszła w życie ustawa z dnia 9 listopada 2012 roku o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U. 2012 poz. 1551). Ustawa ta – zwana dalej ustawą abolicyjną – przewiduje możliwość umorzenia składek na ubezpieczenia społeczne, na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy oraz odsetek za zwłokę i pozostałych powstałych kosztów (w tym kosztów egzekucyjnych), dla wszystkich osób prowadzących pozarolniczą działalność, które w okresie od dnia 1 stycznia 1999 roku do dnia 28 lutego 2009 roku podlegały obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu oraz wypadkowemu, z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności i nie opłaciły należnych z tego tytułu składek.

Zgodnie z treścią art. 1 ust. 1 ustawy abolicyjnej, na wniosek osoby podlegającej w okresie od dnia 1 stycznia 1999 roku do dnia 28 lutego 2009 roku obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.):

1) która przed dniem 1 września 2012 roku zakończyła prowadzenie pozarolniczej działalności i nie prowadzi jej w dniu wydania decyzji, o której mowa w ust. 8,

2) innej niż wymieniona w pkt 1

- umarza się nieopłacone składki na te ubezpieczenia za okres od dnia 1 stycznia 1999 roku do dnia 28 lutego 2009 roku oraz należne od nich odsetki za zwłokę, opłaty prolongacyjne, koszty upomnienia, opłaty dodatkowe, a także koszty egzekucyjne naliczone przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego.

W ustępie 2 art. 1 ustawy abolicyjnej przewidziano, że w przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność, o których mowa w art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy wymienionej w ust. 1, wniosek o umorzenie składa płatnik składek. Natomiast w ustępie 3 art. 1 ustawy abolicyjnej postanowiono, że w przypadku, gdy płatnik, o którym mowa w ust. 2, zakończył prowadzenie pozarolniczej działalności, wniosek o umorzenie składa osoba, o której mowa w ust. 1.

Zgodnie zaś z dyspozycją ust. 6 art. 1 ustawy abolicyjnej umorzenie należności, o których mowa w ust. 1, skutkuje umorzeniem nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy za ten sam okres oraz należnych od nich, za ten sam okres, odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych, a także

kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego.

Zgodnie z uregulowaniem art. 1 ust. 8 powołanej ustawy Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzję określającą warunki umorzenia, w której ustala także kwoty należności, o których mowa w ust. 1 i 6, z wyłączeniem kosztów egzekucyjnych.

Warunkiem umorzenia należności, o których mowa w ust. 1 i 6, jest nieposiadanie na dzień wydania decyzji, o której mowa w ust. 13 pkt 1, niepodlegających umorzeniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz na Fundusz Emerytur Pomostowych, za okres od dnia 1 stycznia 1999 roku, do opłacenia których zobowiązana jest osoba prowadząca pozarolniczą działalność lub płatnik składek, o którym mowa w ust. 2, oraz należnych od tych składek odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych, a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego (ust.10 ustawy abolicyjnej).

Zgodnie zaś z treścią ust. 11 przywołanej ustawy należności, które nie podlegają umorzeniu, należy uregulować - opłacić w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji o umorzeniu należności.

W ust 12 art. 1 ustawy abolicyjnej przewidziano, że w przypadku, gdy w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w ust. 8, niepodlegające umorzeniu należności, z wyłączeniem składek finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, zostaną rozłożone na raty albo zostanie odroczone termin ich płatności, warunek, o którym mowa w ust. 10, uważa się za spełniony po ich opłaceniu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzję o odmowie umorzenia należności, o których mowa w ust. 1 i 6 - w przypadku niespełnienia warunku, o którym mowa w ust. 10, z uwzględnieniem ust. 7, 11 i 12 (ust. 13 ustawy abolicyjnej).

J. N. wystąpił z wnioskiem do organu rentowego o umorzenie należności z tytułu nieopłaconych składek w związku z podleganiem ubezpieczeniu, jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, na podstawie analizowanej ustawy abolicyjnej. Zakład Ubezpieczeń Społecznych rozpoznając powyższy wniosek wydał zaś decyzję określającą warunki umorzenia, kwotę należności podlegających umorzeniu i okres, za który nieopłacone składki będą mu podlegały, od której to decyzji wnioskodawca nie odwołał się.

W niniejszej sprawie spór polegał na ustaleniu, czy organ rentowy decyzją kończącą postępowanie w przedmiocie złożonego wniosku, prawidłowo odmówił wnioskodawcy umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres marzec 2006 roku - luty 2007 roku, lipiec - wrzesień 2007 roku i grudzień 2007 roku wraz z odsetkami wskazując, że jako przyczynę odmowy nie uregulowanie należności niepodlegających umorzeniu w wyznaczonym terminie, tj. do 29 marca 2015 roku.

Z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych wynika, że w dniu 12 marca 2014 roku wnioskodawca zawarł umowę o rozłożenie na raty należności z tytułu składek. Umowa ta w § 7 ust. 1 pkt 3 wskazywała, że niniejsza umowa ulega rozwiązaniu między innymi w przypadku, gdy dłużnik nie wywiązał się z obowiązku opłacania składek bieżących, których termin płatności przypadał w dniu bądź po dniu zawarcia umowy, przez okres dłuższy niż 14 dni od dnia ich wymagalności, i gdy różnica składek wynikająca z tego tytułu przekracza kwotę odpowiadającą wysokości kosztów upomnienia.

Z załączonych do sprawy dokumentów wynika, że wnioskodawca nie regulował bieżących należności składkowych. Powyższe było okolicznością bezsporną, którą potwierdził sam skarżący podając na rozprawie w dniu 18 października 2016 roku w swoich wyjaśnieniach „Ja dopiero od września tego roku zacząłem regularnie płacić składki” (k 17) W związku z tym organ rentowy w dniu 11 czerwca 2015 roku rozwiązał umowę o rozłożenie na raty należności z tytułu składek. Zatem zaistniał stan, jakby umowa o rozłożenie na raty należności z tytułu składek w ogóle nie

obowiązywała. A co za tym idzie wnioskodawca był zobligowany do uregulowania należności niepodlegających umorzeniu w wyznaczonym terminie tj. 12 miesięcy od uprawomocnienia się decyzji z dnia 24 marca 2014 roku, czyli do dnia 29 marca 2015 roku. Natomiast na tę datę wskazane należności nie zostały uregulowane. Co istotne powyższych okoliczności wnioskodawca nie zakwestionował. Wręcz przeciwnie pełnomocnik J. N. wprost przyznał w piśmie procesowym z dnia 24 marca 2017 roku, że na dzień 11 czerwca 2015 roku niepodlegające umorzeniu składki nie były zapłacone, akcentując natomiast, iż na dzień wydania decyzji odmawiającej umorzenia skarżący, zgodnie z systemem ratalnym tj. na dzień 22 lutego 2016 roku, uregulował składki. Jednak okoliczność ta nie mogła mieć już znaczenia dla sprawy, ponieważ gdy przestała obowiązywać umowa o rozłożenie na raty należności z tytułu składek wnioskodawca był zobligowany, na ogólnych warunkach, do uregulowania należności niepodlegających umorzeniu, gdyż indywidualne ustalenia zawarte w umowie o rozłożenie na raty należności z tytułu składek już nie obowiązywały i to wyłącznie z winy wnioskodawcy, który nie dotrzymał jej warunków.

Dlatego też nie było możliwe przychylenie się do twierdzeń zawartych w odwołaniu, ponieważ to brak dochowania warunków umowy o rozłożenie na raty należności z tytułu składek spowodował, że wnioskodawca był zobligowany do zapłaty należności niepodlegających umorzeniu do dnia 29 marca 2015 roku.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawcy reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontrydiktoryjności jedynie w wyjątkowych przypadkach dozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, iż nie jest zarówno zobowiązany, jak i uprawniony do przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Tymczasem wnioskodawca nie wykazał w niniejszym postępowaniu za pomocą dostępnych środków dowodowych, że spełnił w wyznaczonym terminie warunki umorzenia określone w ustawie z dnia 9 listopada 2012 roku o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność.

Tym samym, w ocenie Sądu brak było podstaw do zastosowania w stosunku do ubezpieczonego przepisów cytowanej powyżej ustawy abolicyjnej.

W toku postępowania pełnomocnik skarżącego, dopiero na rozprawie w dniu 23 maja 2017 roku podniósł dodatkową okoliczność wskazując, iż wnioskodawca w 2006 roku złożył do ZUS wniosek o zawieszenie działalności, bo wyjeżdżał do Francji i przez okres wyjazdu nie prowadził działalności aż do 2008 roku. Powyższego stanowiska nie poparł wnioskodawca, który na rozprawie w dniu 10 października 2017 roku podał, że nie miał żadnej przerwy w prowadzeniu działalności polegającej na prowadzeniu komisji, zaś jak przebywał we Francji to w Polsce zatrudniał pracownika, który wykonywał wszelkie czynności związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. Tym samym argument pełnomocnika odwołującego, podniesiony po raz pierwszy po prawie roku procesu i nigdy nie podnoszony w czasie postępowania administracyjnego w ZUS, nie mógł się ostać.

W tym stanie rzeczy odwołanie wnioskodawcy jako niezasadne podlegało oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy orzekł w sentencji orzeczenia na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

E.W.